

Forrástalan fénytől izzik a tó.
Most átsétálhatnánk az est túloldalára
s eltűnhetnénk akár valami filmről,
amit kintfelejtettek a napon.

Könnyed és ötlettelen szökés:
fényből s anyagból költött törékeny képek
jakulnak, halványodnak, vissza-
nemesednek fényre.

*

Egymásba tűnt az ég és a tenger határa,
áttetsző kékes pára lett a világ,
hófehér dér vagy tompa fényű gyöngy.
A levegőben csónak úszott sugárzó vitorlával
némán mint hoidézta bűvös látomás,
némán mint a fény egy szélnemjárta tájon,

mint a fény ostyája mely a pihenő szél tálcáján hever.

*

A fák ágai közt alvadó homály.
Kigyúlnak a fények. Ki jött haza?
Az éjszaka. Bezárják a kapukat. Csak az éjszaka jött meg,
a nyugodt és hűvös éj, köpenyében esők illatával.

A mirtusz belemaródik agysejtjeimbe
s lassan kibontja bennem gyilkos ágait.

PERTTI NIEMINEN FABULÁI

Mindenen túl voltak már, pedig az emberek azt hitték, most kezdődik minden. A tartálykocsi puhán eltávolodott a géptől, felpörögtek a motorok, az ajtókat bezárták. Futni kezdtek a kerekek, aztán amikor elhagyták a földet, szétmállott a fémtest, mint elégett papír, finom pernyévé porladt és gomolyogva elszállt a szélben. Rövidesen elültek a légcsavar keltette légáramok és csak negyven megdöb-bent utast lehetett látni, ahogy négyes sorokban keringtek a repülőtér körül, majd felemelkedtek és elszálltak északnak. Mikor a sor a felhők fölé ért, az utasok elvesztették az eszméletüket és percek alatt elpusztultak az oxigénhiánytól. A gép személyzete, mely lekéste a felszállást, másik gépen eredt az utasok nyomába, ám a pilóták csak egy vadkacsarajt láttak; negyven kacsza szállt északnak, négy-negy egymás mellett.

Odajöttek a férfiak is és megkérdezték, min nevetek. Elmondtam hát, hogy szerintem jobb dolog nevetni, mint sírni. Erre rámförmedtek, ne sírjak, ne nevessek, és amikor megkockáztattam, hogy erre semmi, de semmi okom, azt mondták, hogy ők majd megleckéztetnek és ha nem hiszem, hát hamar arcomra fagy a mosoly és lesz sírás. En meg bevallottam, hogy egyre a torkomban érzem a sírást; megleckéztettek, majd mikor sírni kezdtem, rámripakodtak, hagyjam abba; azt mondták, én vagyok a város szégyene. Aztán hogy elzavartak ismét nevetnem kellett és úgy látszott; bosszantja őket a dolog.